

*

σε ελλάδα, τουρκία, ρωσία, ουκρανία εχθρός είναι το κράτος, το κεφάλαιο και η πατριαρχία

Στις 21 Φεβρουαρίου 2022, το ρωσικό κράτος αναγνωρίζει την ανεξαρτησία των λαϊκών δημοκρατιών του ντονέσκ και του λουχάνσκ. Οι ως άνω περιοχές οριοθετούνται εντός του ουκρανικού κράτους και συνορεύουν με το ρωσικό κράτος. Λίγες μέρες αργότερα, ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις εισβάλλουν στα ουκρανικά εδάφη και επαναφέρουν μετά από πολλά χρόνια την πολεμική πραγματικότητα εντός του ευρωπαϊκού χάρτη.

Μια πολεμική πραγματικότητα που αποκαλύπτει ακόμα πιο ξεκάθαρα την φαινομενικότητα της ειρήνης των κυριάρχων τα προηγούμενα χρόνια. Μια ειρήνη -στρατιωτική προετοιμασία πατριαρχικών προδιαγραφών για τον (όποιο εν δυνάμει) πόλεμο, μια ειρήνη με οικονομικές επεκτατικές πολιτικές (εντός και εκτός των εθνικών ορίων), μια ειρήνη με πολεμικές ιαχές και αφηγήσεις για προδοσίες και εσωτερικούς εχθρούς στο πρόσωπο όσων υποκειμένων αντιστέκονται, μιας περιόδου στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας με απαγορευτικούς όρους στο όνομα της ασφάλειας της, μιας περιόδου ειρήνης όπου η πειθάρχηση και η παράδοση των σωμάτων, του χώρου και του χρόνου μας στην εποπτεία του κράτους και της αγοράς επιβλήθηκε με όρους έκτακτης ανάγκης μιλιταριστικής ρητορικής, μιας ειρήνης θεμελιωμένης στον πόλεμο εκτός ορατότητας με την αντίστοιχη μεταναστευτική πολιτική βασισμένη στην εκμετάλλευση όσων χρησιμεύουν και τη δολοφονία όσων περισσεύουν.

Ο πόλεμος στην ουκρανία μας ξάφνιασε στο βαθμό του ανθρώπινου απευκαΐου, όμως με μια προσεκτική ανάγνωση φαίνεται αρκετά συμβατός και μη παράλογος στη πολιτικοοικονομική νόρμα των εθνικιστικών και οικονομικών επεκτατικών αφηγήσεων. Από τη μία, η ενεργειακή κρίση και ο παγκόσμιος πόλεμος γύρω από αυτήν και από την άλλη η γεωπολιτική ανταγωνιστική μάχη της νατοϊκής πολεμικής μηχανής με τις υπόλοιπες μη σύμμαχες στρατιωτικές (υπερ)δυνάμεις, συνεπικουρούμενες με την ιδιάζουσα περίπτωση των εθνικιστικών χαρακτηριστικών των δύο άμεσων υποκειμένων του πολέμου, αποτελούν εκ πρώτης όψεως τον καμβά της εκδήλωσης αυτής της ιστορικής συνθήκης.

Τα ουκρανικά εδάφη βρέθηκαν στο κέντρο της διεκδυσίνδας μεταξύ ρωσίας και δύσης πολύ πριν τα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας, ωστόσο η διαμάχη κορυφώθηκε με τα αιματηρά γεγονότα της πλάτειας μαιντάν του κίεβου τον Νοέμβριο του 2013 («Euromaidan»), την επακόλουθη «Επανάσταση της Αξιοπρέπειας» και την πτώση της «ρωσόφιλης» κυβέρνησης Γιανούκοβιτς – κινήσεις που υποστηρίχθηκαν τη Δύση. Από την άλλη, η ρωσία προχώρησε στην στρατιωτική κατάληψη/προσάρτηση της κριμαίας το 2014, ενώ και η περιοχή του ντονμπάς (ντονέσκ και λουχάνσκ) - στην οποία υπάρχει μεγάλο ποσοστό ρωσόφωνου πληθυσμού – αυτοανακηρύχθηκε αυτόνομη την ίδια περίοδο.

Η πρόσδεση της ουκρανίας προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση (ρωσία ή Δύση) με σκοπό τη «σωτηρία» της καταρρακωμένης οικονομίας της αποτελεί την φαινομενικά πρωταρχική πηγή της διαμάχης. Οι εθνικισμοί, ωστόσο, καθώς και ο γεωπολιτικός έλεγχος της περιοχής αποτελούν μείζονες παράγοντες.

Από τη μία συγκρούονταν το εθνικιστικό επεκτατικό όραμα της Novorossiya (νέας ρωσίας) - το οποίο αναζωπυρώθηκε επί προεδρίας Πούτιν – ο έλεγχος των πλουτοπαραγωγικών πηγών της ανατολικής ουκρανίας και η επιθυμούμενη διέξοδος προς της Μαύρη θάλασσα. Ενώ, από την άλλη, η διάθεση αποκλεισμού και περικρίκλωσης της ρωσίας από την Δύση και το NATO με πολιτικά ελεγχόμενα γειτονικά κράτη και εγκαθίδρυση στρατιωτικών βάσεων σε αυτά (βλ. σημερινή συζήτηση για ένταξη φινλανδίας και σουηδίας στην ευρωπαϊκή συμμαχία), καθώς και ο ενεργειακός έλεγχος της περιοχής.

Η έκτοτε συνεχιζόμενη και διαρκώς εντεινόμενη αυτή σύγκρουση οδήγησε στην σημερινή εισβολή της ρωσίας και στον πόλεμο που διεξάγεται στα ουκρανικά εδάφη.

Η ρωσία επικαλέστηκε ως απειλή για τα εδάφη της την πιθανολογούμενη ένταξη της ουκρανίας στο NATO, τις αιματηρές επιθέσεις/καταπίεσεις που δέχονταν οι ρωσόφωνοι πληθυσμοί και οι λοιπές μειονότητες (όπως και η ελληνόφωνη) στο ντονμπάς, καθώς και την αποναζιστικοποίηση του καθεστώτος του κίεβου.

Εδώ αξίζει να επισημανθεί πως αποτελεί πραγματικότητα τόσο το γεγονός πως το ουκρανικό κράτος έχει επισήμως εντάξει (και παρασημοφορήσει) νεοναζιστικά τάγματα στον στρατό του, όσο και το ότι η κυβέρνηση του κρεμλίνου υποθάλπει, υποστηρίζει και διαπλέκεται με τις ρωσικές νεοναζιστικές ομάδες. Όπως αποτελεί πραγματικότητα η συστηματική καταπίεση - που φτάνει ως την εξολόθρευση - αντιφρονούντων, αγωνιστών, αναρχικών και κομμουνιστών και από τα δύο καθεστώτα.

Την ίδια στιγμή, Δύση και NATO ενίσχυαν – ακόμα και πριν την ρωσική εισβολή – την παρουσία των στρατιωτικών δυνάμεών τους στα δυτικά της ρωσίας (πολωνία/ρουμανία), ενώ ταυτόχρονα τροφοδοτούσαν με όπλα και λοιπό στρατιωτικό υλικότεχνικό εξοπλισμό το ουκρανικό κράτος. Το ίδιο πράττουν και σήμερα – με τη συμβολή και του ελληνικού κράτους – συμμετέχοντας έτσι σε έναν πόλεμο δια αντιπροσώπου με το ρωσικό κράτος.

Και, στη μέση, η ουκρανική κυβέρνηση Ζελένσκι, η οποία από την ασφάλεια της απόστασης από τα πραγματικά πεδία των μαχών που σχεδόν εξ' ολοκλήρου διεξάγονται στην ανατολική ουκρανία, προσπαθεί να πείσει τον υπόλοιπο πλανήτη πως για την διασφάλιση του θώκου της αξίζει η εμπλοκή της ανθρωπότητας σε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Η αλήθεια όμως είναι, ότι μετά από δύο μήνες, ο πόλεμος έχει αποτελέσει τη νέα πραγματικότητα για τους κατοίκους της ουκρανίας. Οι αμέτρητοι νεκροί, ο εκτοπισμός εκατομμυρίων ανθρώπων, η μιλιταριστική πραγματικότητα, η υιοθέτηση της εκατέρωθεν αφήγησης της προάσπισης του συνυφασμένου με το έθνος τόπου, η περιρρέουσα εθνικιστική προπαγάνδα, η συνύπαρξη ή η συνεργασία με τάγματα ταξικά και πολιτικά εχθρικά στο όνομα της υπεράσπισης του οίκου ή του ενστίκτου της επιβίωσης είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά που συμπεριλαμβάνονται στην εικόνα αυτής της πραγματικότητας.

Ταυτόχρονα εκτός των ορίων της ουκρανίας, η επιτάχυνση της ενεργειακής κρίσης με τους υφιστάμενους και συνεπακόλουθους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς και με άμεσα αποτελέσματα στην παγκόσμια πραγματική οικονομία, η αναβάθμιση των μεριδίων των εθνικών προϋπολογισμών που αφορούν τον στρατιωτικό εξοπλισμό και η ευρύτερη ενίσχυση του μιλιταρισμού στο εσωτερικό των κοινωνιών, οι ανακατατάξεις χωρών στις πολεμικές και στρατιωτικές συμμαχίες, η ανάδυση πατριωτικών και εθνικιστικών αντανάκλαστικών και η χρονική επιμήκυνση της κατάστασης φόβου και ανασφάλειας σε συνέχεια της πανδημίας είναι μερικά από τα σημεία τα οποία αποτελούν τη νέα κανονικότητα εντός της πολεμικής συνθήκης.

Παράλληλα, σε περίοδο πολέμου οξύνονται από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς των αντιμαχόμενων χωρών εκατέρωθεν οι αποκλεισμοί, η καταπίεση και η εξόντωση των ταυτοτήτων και στάσεων που αποκλίνουν από τα έμφυλα και μιλιταριστικά πρότυπα. Στο ασφυκτικό περιβάλλον που ζουν οι θνητοκότητες και μη ετεροκανονικά σις άτομα σε «περιόδους ειρήνης», προστίθενται η σεξουαλική βία και έμφυλες διακρίσεις που γεννιούνται ή αναδύονται από το βόθρο των εθνικών πολέμων. Τα σώματα αντιμετωπίζονται ως όπλα ή λάφυρα πολέμου και ο βιασμός ως πολεμικό όπλο έρχεται να εξουσιάζει, να τραυματίσει, να στιγματίσει ή να εκβιάσει κάθε εμπλεκόμενη ή εμπλεκόμενο που θα τύχει να βρεθεί στην θέση του πτηνμένου.

Απέναντι στη στρατιωτικοποίηση των ζώων μας, τις κρατικές εθνικ(ιστικ)ές αφηγήσεις περί υπερασπιστών ή απελευθερωτών μαχτών, η θέση μας ήταν, είναι και θα είναι ενάντια στους θεσμούς και τις αφηγήσεις τους.

Ενάντια λοιπόν, στο κράτος και το κεφάλαιο που θεμελιώνουν την ύπαρξη τους στην επέκταση ή την υπεράσπιση των γεωγραφικών τους ορίων. Ενάντια στο έθνος, που (ανα)κατασκευάζεται για τη διαίωνιση των πολιτικοοικονομικών συνθηκών. Ενάντια στις σχέσεις αυτές που βασίζονται στην κυριαρχικότητα, την πατριαρχία και την πολεμική δυναμική, είμαστε στο πλευρό των καταπιεσμένων και όσων υφίστανται τις συνέπειες των κρατικών ανταγωνισμών.

Είμαστε δίπλα σε όσες και όσους αγωνίζονται για κοινωνίες ελεύθερες, σε όσους και όσες αρνούνται να θυσιαστούν για έθνη και πατρίδες.

*

πορεία, σάββατο 7/5 - 12.00, μοναστηράκι

**να σαμποτάρουμε το μιλιταρισμό, τους εθνικισμούς,
τον πόλεμο και την ειρήνη τους**